

АСЕН МИЛЧЕВ
АБИТУРИЕНТСКИ БАЛ

chitanka.info

От всичко на света Зилбах Морк най-много мразеше да го безпокоят, докато разгръща следобедните вестници. Беше малко смешно, че все още съществуваха хора, които изпитваха удоволствие да се ровят из допотопните информационни средства, след като и без това видеотехниката подлудяваше всичко живо с агресивността си. Човек можеше да се удави от зрелища в някоя от домашните си стереоскопични стени, да участва в компютърни състезания, да се образова или забавлява чрез спътниковата телевизия и какво ли не още. Вестниците, отпечатани върху пластмасова материя, бяха останали като някаква архаична чудатост, потребна само на снобите или манаците. Но щом имаше хора, които с удоволствие се занимаваха с живи палеонтологични модели на отдавна измрели растителни или животински видове, защо пък да няма и такива особняци, които четат вестници? Навикът да се занимава с печатно слово се бе загнездил у Морк от времето, когато работеше в историческия архив. Там така свикна да опипва пожълтялата хартия, да вдишва странната миризма на печатарско мастило, че нуждата да се заобикаля с купчина листове, покрити с отпечата̀ци, непрекъснато го преследваше. Е, съвременните вестници не бяха така приятни на пипане както някогашните. Липсваше онази топлота и сърдечност, която излъчваше хартията. Така поне си мислеше Зилбах Морк и с носталгия се пренасяше в книгохранилището на историческия архив. Обичаше да чете с лупа, като не се съобразяваше с модерните окулографски средства. Отделяше по час-два на ден за любимото си занимание и страшно се сърдеше, ако някой влезеше по това време в стаята му. Затова изгледа с безкрайна досада и раздразнение Мела, която внезапно се появи на вратата.

— Зилби, съобщението пристигна по пневмопощата — размахваше едно листче жена му. — Какво ще правим сега?

Колкото и да се беше страхувал от този момент, все пак Морк изпита известно облекчение. Очакването е по-неприятно дори от най-неприятния завършек. Лошото бе, че самият той за себе си не бе решил как да постъпи. Все отлагаше и отлагаше. Протегна ръка и опипа с недоволна гримаса пластмасовото листче, на което бе отпечатано съобщението. После си даде сметка, че всъщност организаторите си бяха направили труда да разпратят известията по пневмопощата, вместо да ги изстрелват в домашния компютър или да ги предоставят

за сведение на общата информационна система. За щастие все още някои от умиращите ценности от отиващото си време се бяха запазили. Или по-скоро с последни сили се мъчеха да спасят от удавяне в морето на техническата екстравагантност. Всички тези сантименталности бяха обречени и Морк бе толкова уверен в това, колкото и в крайния резултат от предстоящата си постъпка. Не можеше да не зачете волята на баща си.

Очите му, навикнали със скоростно четене, за миг обхванаха съдържанието на текста. Тренираният му мозък отся плявата на ненужното, а същественото звънна в ушите му: „... Поканваме ви да присъствувате на празника по случай осемдесетата годишнина от абитуриентския бал...“ Поканата се отнасяше за баща му и сигурно при други обстоятелства би предизвикала семейно тържество. Но сега Зилбах усети как кръвта му се качва в главата. Не беше честно от страна на стареца да му погоди такъв номер. Колкото и да презираше своя син, който бе отхвърлил семейната традиция на космическите професии, за да се превърне в жалък книжен плъх, не трябваше да го унижава така.

— Какво ще правим, Зилби? — повтори жена му и в погледа ѝ се мярва онази тревога, с която кошутите поглеждат водача на стадото, когато дочуят вълчи вой.

Някога Мела го затрогваше с безпомощността си и той изпитваше желание да я закриля. Но не си спомняше вече откога бе престанал да се вълнува от присъствието ѝ. И това се дължеше не на някакъв подранил прилив на старостта — чувствуваше се в разцвета на силите си, — а на отвратителния привкус на всекидневието, на убийствената монотонност на дребните кавги, на липсата на съвместни високи цели. Всичко това беше изпепелило чувствата им и бе издухало през комина на времето една любов, която някога им се струваше ненакърнима като земната плът и силна като диханието на океана.

— Още утре ще отидем в заемната за андройди — гласно прекъсна потока на мислите си Морк.

— Ти си луд — изсъска жена му и очите ѝ изчезна безпомощното изражение. — Това означава да се разорим.

— Ако не изпълним завещанието на баща ни, ще пострадаме още по-лошо — мрачно възрази Морк.

— Та той е мъртъв, Зилби — опита се да бъде едновременно убедителна и съчувствена Мела. — Откъде може да разбере, дали си го послушал, или не?

Беше безсмислено да спори с нея. Баща му беше умен човек, много по-умен от него самия и се неподозирана практичност така си бе оплел кошницата, че сега бе почти невъзможно да не се съобразят с неговите желания. Винаги биха зависели от щедростта му и той се бе погрижил да остане така и след него. А освен тежа Зилбах Море, макар и да не го признаваше пред самия себе си, изпитваше известно угризение пред паметта на баща си, който цял живот бе рискувал и се бе съсипвал от работа, за да бъдат те с Мела добре. Тя да си стои вкъщи пред стереоскопичните стени, а той да се вре из книгохранилицата, почти само за собствено удоволствие. Но тъй като никога не бе разчитал на синовна признателност, старият Морк, безспорно голям чудак, бе направил така, че след смъртта му всичките авоари да се наследят от семейството на Зилбах, ако то изпълни едно условие. Именно с него бе дошло време да се съобразят, ако искаха да им остане нещо от богатството на големия космически труженик.

— Зилби, водевилът, който си намислил да разиграеш, е смешен и абсурден — не го оставяше на мира Мела. — Колкото и да са съвършени днешните андройди, те не могат да притежават психиката на човешкия първообраз.

— Не е необходимо — машинално ѝ отвърна Морк. — Достатъчно е в тях да е заложен генетичният материал на донора.

— Знаеш, че вършиш престъпление — извади последния си коз жена му. — Тайната замяна на хора с андройди е забранена.

— Но ние имаме разрешение за нея. А освен това според поправката в законодателството мога да се възползвам еднократно от услугите на андройдите без знанието на околните, стига да подпиша декларация, че с това не преследвам користни цели. И бездруго огромната такса е достатъчно сериозна бариера срещу злоупотреби. Едва ли някой би прибягнал до замяна, ако не е подтикван от действително важни причини.

Като чу, че се говори за пари, Мела отново настръхна:

— И заради прищевките на един изкуфял старец да излезе от гроба и се подиграе с грохналите си съученици, ние ще загубим цяло състояние.

Синът научи за странното желание на баща си, малко преди старият да почине в болницата. Космическият пътешественик бе използвал влиянието си, всичките си връзки, за да подреди нещата така, че да не се разгласява за смъртта му, преди да минат тържествата около предстоящата наскоро годишнина от абитурата. Бе се погрижил да се сдобие с кристален генетичен код и да задвижи финансовите лостове, които щяха да осигурят точното спазване на завещанието му.

Старият знаеше, че няма отървяване от вакуумната болест, която бе пипнал на астероидите, но нито за миг не изгуби присъствие на духа. Бе природно суров човек, който бе легирал с космическа закалка невидимия си морален щит. На сина му стана жал за преглътнатите страдания на този непоклатим човек, когото подозираше, че някакво разочарование бе отпратило от младини в Космоса и бе готов в последния му час да се помирят. Те малко бяха живели заедно, никога не бяха си допадали и все пак тънката нишка на родството ги държеше привързани към семейната колесница. Но когато Зилбах стоеше до смъртното ложе на баща си и готвеше своето признание, разбра, че пред себе си има чужд човек. Неудържимият пътешественик през пространството и времето, незаменимият познавач на астероидните градове, смелият и доблестен покорител на космическите тайнства, пред когото мнозина благоговееха, бе неподготвен за дребните, едва забележими ерозии на всекидневието. „Може би ако мама бе поживяла по-дълго“ — си помисли Зилбах, но дори при спомена за рано отишлата си майка усети сърцето си празно. Старият просто не бе устоял и след нейната загуба окончателно се отказа да стъпва на Земята. Нищо чудно, че без родителска близост момчето се бе превърнало в плахо и чувствително създание, което по-късно подири тихо пристанище за уязвимия си душевен мир сред самотата на книгохранилицата.

— Да не мислиш, че не знам защо старият глупак държеше да отиде непременно на абитуриентския бал — долетя като че ли през гори и планини яростта на Мела. — За да се срещне с оная баба Лицае. Изпуснал я е на младини и цял живот е въздишал по нея.

Морк вече не се питаше как жените с непогрешимия си усет винаги успяват да се докопат до най-интимните чувства на хората. Той лично знаеше или по-скоро се досещаше, че баща му е харесвал

съученичката си Лицае, но никога не се бе запитвал какво ли е имало между тях.

— Това си е негова работа — стана като буреносен облак Зилбах.

— Ако не засягаше парите ни — не мирясваше Мела. После реши, че трябва още малко да се попреструва. — Искам да ги запазя заради теб. С тях можеш да отидеш на лечение до Бета-12. Казват, че там имало едно дърво, което...

Морк не бе в състояние в момента да определи дали жена му се правеше на наивница, или действително вярваше на плъзналите слухове за целебната сила на някакво си космическо растение. Научните капацитети все още се колебаеха дали биологичното му поле наистина влияе върху емоциите и либидото. Смешни работи. Неговото желание към Мела бе отлетяло заедно с убеждението, че тяхната връзка е била една голяма заблуда. Може би, ако бяха имали деца...

— И парите са си негови — още повече се ядоса Морк. — Утре отивам в заемната, а ти — както искаш.

Мела, разбира се, дойде с него. Тайно се надяваше, че в последния момент ще може да направи нещо — да развали сделката или поне да намали разходите за нея. Остана с пръст в устата — толкова добре старият бе изпипал подробностите, че тя неволно изпита уважение към този човек на преклонна възраст, който се бе ориентирал прекрасно в лабиринта от технически, административни и юридически проблеми около замяната на донор с андроид.

Заемната представляваше кибернетизиран комплекс, където сътворяваха биологичните роботи и ги предоставяха на клиентите. Изготвяха плътта им, свързваха нервните им вериги, вдъхваха живот на електронните чучела. Андроидната технология бе толкова напреднала, че постигането на външна прилика с човека не представляваше никаква трудност. А откакто бе приложена системата за кристалния генетичен код, роботите получаваха пълна информация за цялостния душевен мир на своите донори, за техния житейски опит и интелектуални възможности. Така можеха да се възкресяват гении или да се създаде армия от ненадминати специалисти, но поради изключително сложните проблеми от морален характер до възстановяване на живи образци се прибегваше рядко. Използваха се

главно автономни андроиди — без генетични аналози. Как старият Морк бе уговорил да му разрешат заемната, макар и само за една вечер, след което генетичният му код щеше да бъде унищожен завинаги, синът му не успя да разбере. Но бащата имаше силни приятели и големи заслуги.

— Ако дойдете след два часа, обектът ще бъде готов — отпрати ги с непроницаемо лице служителят в заемната, след като прегледа необходимите документи по компютърен път и деблокира предвидената такса за услугата.

При друг случай Мела не би пропуснала случая да му натрие носа за безобразната дума, но сега бе сломена от факта, че за един миг е станала три пъти по-бедна отпреди. „Той знае каква комедия предстои и ни мисли за глупаци“ — рече си тя, като не можеше да си намери място.

И наистина, когато дойдоха в уречения час, андроидът ги чакаше в преддверието на заемната. За миг Морк усети, че му прилошава. Така се чувстваше като малък, когато страховитите сини очи на баща му проникваха в детската душа и търсеха да открият потулени мисли в нея. Пред тях стоеше наистина Дорен Морк с неговата внушителна осанка, с опънато като струна тяло, с побелели до синкаво коси и дълбоко врязани бръчки. С мислите и чувствата му, изсмукани из тайнствата на генетичния код.

— Татко — неволно промълви Зилбах и ако имаше върху какво, сигурно би се подпрял.

— Радвам се да ви видя — усмихна се старецът, като че ли току-що бе дошъл от съседната стая след обедната си почивка. — Довечера ще празнуваме, нали?

Правилата на играта бяха такива, че андроидът получаваше всички познания на своя първообраз, но едновременно с това система от връзки бдеше той да спазва законите на роботиката и да не причини някаква вреда на хората. От Мела и Зилбах се искаше да не го поставят в затруднени ситуации, които биха извадили от строя защитните му системи.

Господи, той е толкова истински и все пак Лицае ще бъде кръгла глупачка, ако не разпознае измамата, помисли си Мела, когато тримата напуснаха заемната на път за вкъщи.

Дорен Морк никога в живота си не бе изпитвал страх. Бе успял да се пребори с емоциите си и да ги захвърли като ненужен баласт, който му пречи да се извисява. Избягваше да мисли дали е прав, или не, да се стяга в ризницата на безразличието, а още по-малко да си дава отчет — дали всъщност храбростта му не бе единствено плод на равнодушие към живота. Само три пъти бе застиган от истинска болка. Когато умря жена му, когато разбра, че от Зилбах няма да стане космически вълк и, разбира се, преди всичко първият път, когато Лицае го измами. Съзнаваше, че гордостта е най-лошото му качество, но не стори нищо, за да я смекчи. Затова след като избраницата му не дойде на уречената среща да се оженят, той пожела да погребне завинаги спомена за нея. Отпътува от Земята, заби се на астероидите, където искаше да се удави в мъката си, да се пребори с кошмарните си сънища и да забрави подлостта на едно същество, за което бе готов да направи всичко на света. Само едно не можеше да си прости — че създаде семейство с друга жена. Дали изпита някаква моментна слабост, или в подсъзнанието му прозвучаха напевите от люлчината песен, която бе слушал от майка си? Но не е честно да обвързваш живота си само заради биологичната необходимост да продължиш рода. Съдбата сякаш усети неговите терзания и угризения и го наказва по най-жестокия начин — отне спътницата му и направи от сина му незначителен човек. А колко бе мечтал да чувства до себе си в Космоса синовното рамо.

Понякога на Дорен Морк му се струваше, че изпада в крайности. Всички не можеха да бъдат герои. Но след всяко съмнение или трепет ужасната му гордост като повалена след буря жилава трева намираще сили да се изправи и избуяваше отново в душата му, ледена и недостъпна за топлия порив на чувствата. Не, не беше лесен животът му, но той сам си бе избрал този тежък жребий, неспособен да преглътне първото си младежко разочарование. Ала колкото повече минаваха годините, толкова по-болезнено го гризеше съмнението — защо бе отстъпил безславно от полесражението на любовта, защо не бе потърсил някакво обяснение от Лицае? Възможно ли бе толкова внезапно едно любещо момиче да се превърне в безчувствена и пресметлива жена? Така постепенно у него назряваше решението, немислимо за принципите на войнствуващия млад горделивец, но

логично за зрелостта на пообръгналия космически пътешественик. И когато се бе подготвил вътрешно за своя час на истината, разбра, че времето няма да му стигне да я разбере. Но той трябваше, макар и символично, да отиде до края. И от гроба си горчиво да се присмее на оная, която бе съсипала живота му. Или — не смееше дори да го помисли — да признае, че е сбъркал.

Дорен Морк не виждаше и не чуваше нищо. Отговаряше като насън на поздравите на някогашните си съученици. Мнозина от тях изобщо не познаваше. Не искаше дори да се вглежда в лицата им. Какво можеше да зърне в тях, освен разкривените щрихи на безмилостната художничка — старостта. Очакваше със свито сърце мига, за който се бе подготвял години. А когато той дойде, се почувства глупаво като в първите си срещи с момичето, заради което още му горчеше.

— Позна ли ме, Дорен? — го плисна гласът на Лицае.

Това ли бе красавицата, в която бе лудо влюбен? Сняг се сипеше по косите ѝ, които стърчаха покрай ушите в две захаросани къдрици. Времето не бе пожалило тънката и мека кожа, от допира до която сякаш го удряше ток. От прозирния ѝ блясък нямаше и помен и тя излъчваше отпадналост и умора. Ами снагата на Лицае, може би най-хубавото някога у нея, сега по-скоро изглеждаше като изкорубено дърво. Оставаха само очите ѝ, но само заради тях дори си заслужаваше да я зърне отново. Те все така улавяха и най-слабия прилив на благоразположение, разоръжаваха недоверието, избиваха черните мисли и те караха да коленичиш пред прага на нещо, едновременно жадувано и неприкосновено, в което изгаряш да се потопиш.

— Знаех, че ще дойдеш — продължи глухо Лицае. — Където и да си се запилял, колкото и да не те привлича Земята, в този ден ще бъдеш тук.

— И аз знаех, че ще дойдеш, Лицае — едва се владееше старият Морк. — Поне защото ми дължиш едно обяснение.

Сянка на тъга падна върху лицето на възрастната жена.

— Мислех, че си забравил вече за това — промълви тя, като се стараяше да изглежда спокойна и недостъпна за чувствата, които вече издайнически присвиваха крайчеца на устните ѝ в безнадеждна борба

да се спотаят. — Не предполагам, че още си мислиш за толкова отдавна отлетели неща.

— Нито един ден не съм престанал да се питам защо тогава не дойде — изрече Дорен Морк и сам се учуди на твърдостта в гласа си.

— Да беше ме попитал веднага за причината. А ти дори не ме потърси. Може би точно в този ден не съм могла да се присъединя към теб.

— Това не е вярно — прекъсна я старият Моря. — Проверих у вас и разбрах, че всичко е наред.

— Но ти си разговарял само с домашния ни компютър, Дорен. Нима той може да знае всичките ми тайни?

— Ако си имала уважителна причина да не пътуваш, той щеше да ми я съобщи — упорствуваше Морк. — Аз те чаках цели три дена да се решиш или да ми откажеш.

— Дорен, ти просто не си успял да победиш гордостта си — натъжи се още повече Лицае. — Затова и не си пожелал да се свържеш лично с мен. После изчезна и не се чуваше нищо за тебе.

— А ти какво би искала? Да остана и да те моля за ръката ти или да обливам с горчиви сълзи нещастната си любов? — усети, че се разпалва Дорен Морк. — Разбираш ли колко тежко бях ранен от твоята измяна. За мен тогава животът нямаше повече смисъл, затова се втурнах стремглаво да диря гибелта си.

Неусетно Лицае и Дорен се бяха усамотили в едно от сепаретата, създадени сякаш нарочно за такива срещи между стари познати. Лицае знаеше, че едва ли можеше повече да увърта. Морк бе дошъл да чуе истината и тя му я дължеше. Сега бе спокойна, защото не бе вече опасна за него.

— Знаеш ли, Дорен, когато приготвих багажа си, за да дойда завинаги при теб, се отбих да прибера медицинските ни тестове. Тогава разбрах нещо ужасно за всяка жена — аз не можех да имам деца.

Къде се дяна тази ужасна музика, която ни съпровождаше още от вратата, помисли си съвсем нелепо Морк. После осъзна смисъла на казаното от Лицае и щеше да се задави.

— И реши да избягаш от мен, страхувайки се, че няма да те приема такава!

— Напротив — тъжно се усмихна Лицае. — Бях сигурна, че ти толкова много ме обичаш, че няма да ме оставиш да си отида. Страхувах се от друго. Ако дойдех да се обясняваме, после никога нямаше да намеря сили да си тръгна. А аз няхах право да те лишавам от най-чистата човешка радост.

Дорен бе дошъл да подхрани гордостта си, да чуе едно признание, може би молба за прошка, да изтръгне разкаяние. Защото нищо не прави човека по-самодоволен от нещастieto на другите. Сега самолюбието му се гърчеше смъртно сразено и той не намираше думи, с които да се преклони пред саможертвата на тази силна жена.

— Трябва да ти призная, Дорен, че изпитвах моменти на слабост. Бях готова да забравя ужасната истина и да дойда при теб. И ако ти в този миг ме бе потърсил, аз щях да отстъпя. Дори по-късно бях убедена, че съм сгрешила. Защо трябваше да пия сама до дъно горчивата чаша? Но тебе вече те нямаше. После стана герой и моята саможертва, ако мога така да я нарека, придоби смисъл. В суровия си живот ти имаше нужда от близки хора, плът от плътта ти, а аз не можех да ти ги дам.

Дорен Морк бе съкрушен. Какво да й обяснява? Че я бе обичал безумно, и то единствено нея. Че се бе оженил с последната надежда да намери утеха. Че дори със сина си не се разбираха, може би защото той бе плод на една погрешна стъпка. Че сигурно би бил сто пъти пощастлив да остарее само заедно с нея, отколкото заобиколен от собствени, но отчуждени деца. Такива бяха нерадостните му мисли. Но най-много го терзаеше една тънка като светлинен лъч нишка, която се прокрадваше из подсъзнанието му и го караше да се самообвинява. Само си бе въобразявал, дори в младостта си, че е способен на големи чувства. Малко бе обичал Лицае, щом не я бе разбрал.

Зилбах Морк седеше страшно объркан в гравитационното такси. Ето че паметният абитуриентски бал — не беше ли все пак нелепо старците да наричат своята годишнина така — бе отминал. Той бе очистил дълга към баща си, но кой знае защо не можеше да диша спокойно. Дразнеше го безмълвното ликуване на Мела, която сега заедно с него се разделяше с андроида на стария Морк със същото удоволствие, с което човек би се разделил с един таласъм. Тя толкова

много искаше да се увери с очите си, че никой повече не заплашва наследството им, та настоя да придружат андроида до заемната. Иначе той бе програмиран така, че можеше да се прибере и сам. Зилбах имаше чувството, че погребва баща си за втори път. Помъчи се да размени няколко думи с робота, но нали нямаше навик да общува с баща си, скоро разговорът секна. А и биологичното копие на стария сякаш не бе предразположено на откровения за това, как бе минал празникът. Естествено роботът бе длъжен да се подчинява на хората и Зилбах лесно можеше да го накара да си отвори устата, но тази мисъл го плашеше повече от неговото мълчание. Не дай боже да си имаш работа с андроидна откровеност. Всъщност беше глупаво да се чувства така. Цял живот ли щеше да плаща данък на бащините си капризи?

В заемната ги очакваше същият чиновник, който им бе предал андроида. Той им кимна като на стари познати. Поздрави с професионална вежливост дори стария Морк. После го покани да минат зад преградната стена. Зилбах си представи, че там ще изключат хранването на андроида, ще го префасонират, така че да бъде готов, щом потръбва, да се превъплъти в нов човешки образ. Все едно никога не е имал нищо общо с живия Дорен Морк, чийто генетичен кристал също щеше да бъде унищожен. Така от блестящия космически герой нямаше да остане и помен, а неговият изкуствен двойник щеше да заприлича на онова електронно чучело, което, като се отвори вратата към задните помещения, изцъкли безжизнения си поглед.

— Почти идентичен с вашия случай — любезно ги осведоми служителят, като видя, че Мела и Зилбах се бяха втренчили в обработения андроид. — Сантиментални подбуди около абитуриентски балове. Изглежда това се превръща в някаква мода. Само че наследниците на тази дама не са имали вашия късмет с богат роднина. — Зилбах едва издържаше циничната откровеност на бюрократа. — Не знам дали са с ума си, но са сключили огромен заем, за да могат да заплатят таксата за замяната. При това не са нейни преки родственници. С какво ли ги е подлъгала старата, че да се заробят с дългове за цял живот? Хайде, старче, напред — прекъсна тирадата си чиновникът, за да побутне дубликата на Дорен Морк. — Но какво ти става?

Андроидът стоеше неподвижен пред самата врата, със смешно разкрячени крака, сякаш готов да побегне. Странно защо позата му

изразяваше внезапна уплаха, дори ужас, а лицето му просто не можеше да се гледа. Някакъв неописуем гърч го бе обезобразил.

— По дяволите — изруга чиновникът, — изгорели са защитните му емоционални вериги. Ще трябва добре да се бръкна в джоба. Какво ли се е случило? Понякога тия андроида не можеш да ги разбереш. Да не би вие да сте го претоварили емоционално?

Служителят ги стрелна с лош поглед, но сетне разбра недоказуемостта на обвинението си и яростно заблъска безжизнения Дорен Морк.

— Вървете си, донесохте ми нещастие с вашите сантиментални игрички.

Зилбах Морк внезапно усети прилив на сили и поиска да се спусне след тътрещия се изкуствен двойник на баща си. Бе изпитал някакво необяснимо съжаление към двамата безпомощни старци-андроида. Може би щяха да се разберат с чиновника и той, след като ги бракува, да им ги преотстъпи. Срещу солиден рушвет, разбира се. При мисълта за пари кожата му настръхна. Инстинктивно погледна към Мела и ентусиазмът му секна. Тя стоеше безразлична и скучаеща, с признаци на изгубено търпение. Защо мъжът ѝ продължаваше да стои глупаво пред затръшнатата врата? Те нямаха повече работа тук.

Зилбах Морк си спомни, че вкъщи го чакаха нови купчини недосвани вестници, усети шумоленето и дъха им и отново го обхвана треска да се рови из тях. Но само да посмееше Мела повече да го безпокои, докато беше сам в стаята.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 29,30,31/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.